

GAUDIUM

AUDITE SILETE

BULLETIN
SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU
GAUDIUM PRAHA

1/2022

Obsah

Editorial	MARIE DOLEJŠÍ	2
Historiky starého zbrojnoše	JAN SIROTEK	3
První setkání s Milanem Špalem	MARIE DOLEJŠÍ	5
Zákulisní dobrodružství aneb Co divák netuší	ZUZANA ZAJÍCOVÁ	7
Jak jsme pomoci Holanďanů dobyli Rudolfinum	ZUZANA ZAJÍCOVÁ	8
Jaké je to být občas mužem...	MUŽKA LÍBA	10
Jak jsem se pekelně soustředila	ZUZANA ZAJÍCOVÁ	10
Jak se pořádá letní soustředění	MARIE DOLEJŠÍ	14

Editorial

MARIE DOLEJŠÍ

Milí čtenáři,

dostává se k Vám nové číslo časopisu Audite silete, časopisu o životě smíšeného sboru Gaudium Praha.

Toto číslo vychází po více než tříleté pauze a cílem jeho vydavatelů je i nadále pro Vás připravovat čtení o životě sboru, co se událo a co nás čeká, články o historii studovaných skladeb a životech jejich autorů, zprávy o kulatých výročích a jejich bujarých oslavách, a mnoho dalšího. Časopis je ovšem záležitostí kolektivní, může v něm vyjít jen to, co členové sboru napíší. Proto Vás znovu prosím, pište, abychom mohli připravovat další čísla a nenastaly už žádné dlouhé pauzy.

Za uplynulé více než tři roky se toho stalo opravdu hodně. Odešel Milan Špale, nastudovali jsme Paschovu Vianočnu omšu, a pak přišel covid. Znemožnil nám setkávání a společný sborový život, ale postupně jsme se naučili, jak se přece jen aspoň vídat, když to nešlo jinak, tak díky Bohdanovi online. Když jsme nemohli společně zpívat, vzpomínali jsme na pamětihodné sborové zájezdy. Díky Vláďovi Součkovi jsme nahrávali své hlasy v několika skladbách a on z toho vyrobil hezké nahrávky (jak jsme se dodatečně mnozí domluvili, poslat naše výtvary vyžadovalo často velkou odvahu, ne-li drzost). Dokonce se podařilo mezi lockdowny uspořádat dvě letní soustředění. O této době napíše příště své povídání právě Bohdan.

Přejeme Vám příjemné čtení spojené se vzpomínáním, nám přejeme dostatek nových příspěvků do dalších čísel časopisu Audite silete.

Foto na titulní straně – Milan Špale, koncert v kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Historiky starého zbrojnoše

JAN SIROTEK

My kluci, co spolu kamarádíme, se zdravíme všelijakými pozdravy. Kromě takových těch běžných tradičních „chlapských“, jako jsou např. „Čau draku“ nebo „Čus bejku“, mezi námi občas padnou i pozdravení „Nazdar starej havrane“ či „Těbůh starej zbrojnoši“. To na výraz obzvláštní úcty ku pozdravenému protějšku. A když jsem tak přemýšlel nad titulkem tohoto povídání, přišlo mi na mysl právě slovní spojení z posledního zde zmíněného pozdravu. S Milanem jsme se často „havraními“ a „zbrojnošskými“ pozdravy vítali či loučili. A tímto pozdravem jsem se s ním loučil i v momentě odjezdu z podzemního sborového soustředění v Loutí, kdy jsem ho vlastně viděl už naposledy. Poslední večer na soustředění jsme spolu měli delší rozhovor. Večerní zábava po zkouškách byla v plném proudu, já právě upíjel červené víno Merlot z mé oblíbené vinotéky v Mníšku pod Brdy, když tu ke mně přistoupil Milan, zasněně se podíval na moji skleničku, mile se usmál a říká: „Ty máš určitě toho výborného Merlota z mníšecké vinotéky.“ A já odpovídám: „To si piš, Milánku, že mám.“ „A nalil bys mi krapítek?“ „No jasně.“ A tak mu nalévám do jeho sklenky, ale skutečně jen ten krapítek. Milan mě přibrzdil: „Stačí, stačí, jen tak na chuť.“ To nebylo jako dříve, kdy to komentoval slovy: „A plnou! Nešetři mě! Já mám velký rezervoár, nemusím chodit na pisoár.“ Pak jsme s našimi sklenkami poodešli na chodbu, sedli si na stůl, pomalu upíjeli a vzpomínali na společné zážitky ze zájezdů,

Na soustředění v Loutí

soustředění a jiných společných akcí. Jo, tohle jsme si mohli navzájem vyprávět do omrzení. Spíše tedy bez omrzení. Vytahovat ty v hloubi duše zasunuté vzpomínky a znovu je oživovat. A opět jsme se u těch vzpomínek pěkně nachechtali. A tak mě napadlo, že bych ty historky mohl vlastně zvěčnit, aby z nich něco měli i naši ctění sboroví přátelé. A třeba i kdokoliv jiný, kdo se do toho zrovna začte.

Upozorňuji však předem, zejména pak jemnocitnější dámy, že se v textu sem tam objeví i nějaký ten drsnější výraz, při kterém se může dáma i začervenat. Zkrátka, dialogy budu psát, z důvodu maximální autentičnosti, jak nám zobáky narostly. Popř. v krajní nouzi použiji autocenzuru v podobě několika teček. Nemravové si to jistě domyslí a dámy se nebudou muset tolik červenat. My kluci, co spolu kamarádíme, jsme holt takoví. Ve společnosti, zejména pak před dámami, jsme slušně vychovaní a morálně založení gentlemani, v užším chlapáckém kruhu holt sem tam padne i nějaké to jadrnější slovo či zazní píseň, která se rozhodně, po textové stránce, nehodí k veřejné produkci pro širší okruh posluchačstva a už vůbec ne do repertoáru našeho velkoskvělého sboru.

Vzhledem k tomu, že toho večera na soustředění v Louti nesrovnatelně více vyprávěl Milan, předávám mu tímto slovo:

Historka první:

O noclehu na soustředění v Hojsově stráži, kterak jsem v noci kvůli překrutnému chrápání Honzy Sirotky usnout nemohl a k jakému zoufalému činu jsem pak okolnostmi dohnán byl

Večírek skončil a my se pomalu ubíráme na lože. Honza Sirotek byl bohužel rychlejší. Když já jsem kráčel ze společenské místnosti na pokoj, abych z tašky vystrachal noční úbor a nějaké ty hygienické zbytečnosti, on už se valil na umejváрку v pyžamu s trenčema do zvonu, vyzbrojený ručníkem a kartáčkem na zuby. A cestou mi říká: „Teda, Milánku, to jsme se dneska zase příkladným způsobem upravili, což.“ Já jsem zablábolil něco v tom smyslu, na co prej má ten kartáček, když by mu bohatě stačilo, aby si hubu vykloktal Fernetem. Takto totiž my, Fernetariáni, večerní či ranní ústní hygienu občas řešíme. Doufal jsem, že se vrátí a začne kloktat. A já ho mezitím předběhnu a zalehnu a usnu dřív než on. Bohužel, nevyšlo to. Než jsem zalehnul, Honza už spal. No, abych byl tedy přesný, tak chrápal naprosto votřesným způsobem! A možná to ani tím chrápáním nazvat nelze, neboť ty šílené zvířecí zvuky, které z hrdla vyluzoval, jsou prostě slovy nepopsatelné. Zvuk řezání klády na katru je proti tomu rajska hudba. A navíc ležel na palandě nade mnou. Nu což. Jsem utahanej jako kotě, usnu raz dva. Ať si chrápe jak chce. Ale tohle fakt nešlo. Zkuste si zdřímnout vedle cirkulárky. Nemáte šanci. Jedinou možností je to, že si důkladně ucpete uši. Hledám špunty do uší, které si běžně vozím s sebou, ale jako na potvoru je nemůžu najít. Zkouším další varianty ucpávek. Papírové kapesníky. Nefungují. Hadrové kapesníky. Nefungují. Zkouším i použité fusekle. Ani ty nezabraly. Už mě nic nenapadá. No, v tašce mám sice žvejkačky, ale to bych musel bejt vůl, abych si je cpal do uší. Ale asi po 10 minutách

už v zoufalství žvejčák žvejkačku skálopevně rozhodnut, že si ji do uší narvu. Hlavně, když bude konečně ticho. A toto rozhodnutí jsem skutečně dotáhl do konce. A učinil jsem navíc významný objev, že žvýkačka je naprosto skvělý zvukotěsný materiál. Kam se hrabou špunty do uší. Konečně ticho! Ale má radost netrvala dlouho. Ta palanda, na které Honza chrápal nahoře a já se snažil usnout dole, byla kovová. Takže celá konstrukce vibrovala, jako kdyby někdo vedle mě do postele položil sbíječku zapnutou na plný výkon. Byla to zoufalá situace, ale nakonec jsem přece jen usnul. Vyčerpáním. Ráno jsem se probudil a říkám si: „Ach, jaké ticho, jaký božský klid.“ Podivoval jsem se, že dokonce ani ptáčkové venku nezpívají. A chlapi sice už chodili po pokoji, ale velice ohleduplně. Vůbec nedupali a nehlučeli. Dívám se na ně a oni pohybuji ústy. Oni se spolu baví! A já je neslyším! „Kurva, vždyť já jsem úplně vohluchnul!“ Moje zoufalství bylo nezměrné. Co bych za to dal, kdybych i toho Honzu teď slyšel chrápat. Sedím na posteli, hlavu v dlaních a nejsem schopen jakékoliv činnosti. Když tu cítím, že se mi ruce lepí k uším. „Co to je?“ Pustím hlavu z dlaní, ale ruce mi to pořád táhne k hlavě. „Ty vole, žvejkačka!“ Teď mi to teprve došlo, co jsem v noci udělal za šilenost. A tak jsem se do konce tohoto soustředění soustředil zejména na to, že jsem se šťoural v uších a vydlabával žmolky ze žvýkačky. Ale co, hlavně, že se mi sluch zase vrátil.

Z čehož naučení plyne: „Nikdy nepoužívejte místo špuntů do uší žvýkačku! Ta chvilková úleva rozhodně nestojí za problémy, které pak budou následovat. Obzvláště, pokud máte v uších chlupy jak Brežněv na beranici.“

První setkání s Milanem Špalem

MARIE DOLEJŠÍ

V únoru 1992 začal prvňáček Milan Dolejší chodit do přípravy Pueri gaudentes. Počkejte, nebude to o Pueri, ale o souvislosti obou Milanů se na závěr něco dozvíte. Děti pod vedením sbormistryně Veroniky pilně pracovaly a v červnu vystoupily na závěrečném koncertě sborů v Národním domě na Vinohradech. Kromě přípravy a dalších oddělení vystoupil taky smíšený sbor Gaudium. Když nastoupili na pódium, zjistila jsem, že támhle je Andula z cěčka, támhle Jana z hudebky, támhle Dáša z výtvarky, že tam vlastně dost lidí znám. Jednou ze skladeb, které Gaudium zpívalo, byl spirituál Old Black Joe. Na samém konci se ozvala hlasitá procítěná recitace „Old, black, Joe“. Uklonit se potom vystoupil velmi výrazný muž tmavých vlasů a vousů. Moc se mi to líbilo.

Náš Milan chodil do přípravy ještě další tři roky a já v té době sbírala odvahu. Na zeptání, zda bych do toho Gaudia mohla zkusit chodit taky. Doma se pořád zpívalo, ne společně pro radost, ale pro uklidnění Filipa – u lékaře, na rehabilitaci apod. Řekla jsem o tom i kamarádce a té se ta myšlenka taky líbila. V létě 1995 odjel Milan na tábor PG a na závěrečných zkouškách byl přijat do koncertního sboru. Prvního září byla středa, kluci měli první zkoušku a já se byla, jako rodič nováčka, Zdeny, tedy paní

sbormistryně Součkové, zeptat, co a jak. Než jsem potom odešla, sebrala jsem všechnu odvahu a zeptala se na dospělácký sbor. Zdena odpověděla: „Gaudium? Tak večer přijďte“. Byla jsem v šoku, ale večer jsem přišla. Potkala jsem Aničku, Janu a Dášu, které jsem viděla tehdy na koncertě, pány, které jsem vídala na koncertech Pueri, a taky toho sólistu z tehdejšího koncertu, který se jmenoval stejně jako můj synek Milan.

A jaká že je ta souvislost obou Milanů? Špale byl novinář. Dolejší se rozhodl vystudovat žurnalistiku a Špale mu pomohl připravit se na přijímačky a po několika letech s oběma diplomkami. Poslední jejich společná akce byla gratulační báseň k mým posledním kulatinám, kde MD poskytl spoustu informací MŠ, který tu báseň složil.

Foto ze zkoušky před koncertem v Milevsku 2015

Zákulisní dobrodružství aneb Co divák netuší

ZUZANA ZAJÍCOVÁ

Někdy je to fakt adrenalin, vylézt před diváky na jeviště. Každý, kdo se někdy nějak prezentoval před publikem, zažil určitě perné chvílky, o kterých diváci nemají ani tušení. Někdy tedy i ten divák sezná, že je něco jinak, než má být, ale o tom dnes nebude řeč.

Náš smíšený sbor Gaudium Praha není profík. Jsme jen parta lidí, co zpívají a co jim to dohromady pěkně zní. Myslím, že zpíváme krásně a že se to líbí nejen nám, ale i posluchačům.

Jednu podzimní sezónu jsme zahájili koncertem v Loretě. Paráda! Krása! Sice jsme zpívali přesilovku (víc zpěváků než posluchačů), ale co už. Loreta je tak krásná, že zpívání samotné stačí k euforii, přestože počet posluchačstva je nepatrný. Jelikož jsem vesnickou řepou a do matičky Prahy dojíždím, přiletěla jsem do Lorety na poslední chvíli, na konec zkoušky před koncertem. Při samotné zkoušce sedělo v lavicích dost turistů, leč ti se posleze zvedli a odešli objevovat další krásy české architektury. Já jsem byla lehce vykořeněná a nějak jsem si popletla svůj hlasový part. Normálně jsem tam zapěla úplně jiný hlas! Myslím, že to byl tenor... no jo... naštěstí jsem se vzpamatovala a na koncertu jsem se správně začlenila mezi altíky, kam po právu patřím.

Naše sbormistryně mě bedlivě sledovala a já jen doufala, že ne proto, že bych probůh zpívala falešně! Po koncertu ke mně spěchala a otázala se, jestli je mi dobře, že jsem celá zelená a že se bála, abych sebou během produkce nešvihla. Příště pojedou o autobus dřív, to jsem si svatosvatě slíbila.

Po Loretě následoval koncert pro Sokoly. Ti uctili osmého října památku svých padlých kamarádů. Kladly se věnce, zpívali jsme hymnu. Po kladení jsme pro Sokoly měli koncert. Pečlivě vybraný repertoár za doprovodu klavíru. Na klavíru pilně doma trénovala Maruška několik týdnů předem.

Než jsme měli nastoupit před posluchače, stáli jsme v zákulisí a já sledovala, jak se na pódiu snaží Vycpálkovci. No, na pódiu byli Vycpálkovci, leč klavír nikde! Honem jsem tu zprávu zvěstovala naší sbormistryni Zdeně. Rozběhli jsme se na všechny strany, prohledali jsme celý Michnův palác, až jsme klavír objevili schovaný v malé místnosti a zastavěný horou skříní a židlí... A bylo po pečlivě připraveném repertoáru...

Vylezli jsme na pódium a Zdena vysvětlila nastalou situaci. Sokolové pochopili. Pomocí tiché pošty jsme se vždycky dozvěděli, co budeme momentálně zpívat a koncert se moc povedl. Prostě jsme dobří! Maruška pak dostala kytku za to, že neměla připravený klavír, přestože pilně trénovala.

No a jednou v neděli jsme jeli na celý den do Kutné Hory. Tam na nás čekal spřítežený smíšený sbor Tyl, s nímž jsme měli koncert v samotné svaté Barboře.

Kutná Hora je krásná! Počasí bylo jako malované, hospoda u Dačických plná skvělé krmě a samotné město prostě jedna velká krása. Kutná Hora mě nadchla.

Při zkoušce před koncertem se opakovala situace z Lorety. Spousta turistů poslouchala, jak zkoušíme. Vznikly oprávněné obavy, že zase odejdou a zase bude přesilovka. (Naštěstí obavy se ukázaly být lichými, Barbora byla plná!)

Je dobrým zvykem, že sbory zpívají i společnou skladbu. My se sborem Tyl jsme se domluvili na Halleluja od Händla. Samotný koncert měl být zpíváný dole, společná skladba pak na kúru.

Oba sbory se promíchaly, dirigent dal pokyn, varhaník se opřel do varhan a Händelovo Halleluja se neslo monumentálně pod nádhernou klenbou svaté Barbory. Pokud jsme pěli pořád dokola haleluja, bylo všechno ok. Jenže... v momentě, kdy se skladba rozjede a nastoupí i jiný text, něco bylo jinak. Bylo to... divné. Někde se stala chyba! Zarazili jsme se nejen my, ale především sbormistr. Představte si, že náš sbor zpíval anglicky a sbor Tyl německy! Co teď? Sbormistr rozhodl, že není čas na hrdinství, že prostě budeme zpívat oba sbory to, co známe, a posluchač si to přebere. Naštěstí je v Barboře milosrdná akustika a mladý varhaník je plný síly, tudíž slíbil, že bude hrát jako o život.

Dopadlo to dobře. Koncert byl jeden z nejkrásnějších v dějinách našeho sborového zpívání a posluchači byli nadšení. Představte si, že nikdo nic nepoznal a prý byla slyšet jasná angličtina...

Tak to vidíte. Zpívání je nejen radost, ale někdy i velké dobrodružství!

Jak jsme pomocí Holanďanů dobyli Rudolfinum

ZUZANA ZAJÍCOVÁ

Někdy je to raz dva. Než se nadějete, stojíte na nejslavnějších hudebních prknech, co znamenají svět. No... tedy v naší kotlině určitě nejslavnějších. Už jsem spolu s kamarády z našeho smíšeného sboru Gaudium Praha stála leckde. Třeba ve Španělském sále, ve Smetanově síni Obecního domu, v Chrámu svatého Víta, v kutnohorské svaté Barboře, na Zelené Hoře, no prostě leckde. Jenom to Rudolfinum nám za mého pobytu ve sboru unikalo.

Jednoho krásného dne jsme dostali nabídku, která se neodmítá. Zazpívat slavnou skladbu Carmina Burana v Rudolfinu! Až z Holandska jsme obdrželi žádost o výpomoc při provedení kultovní skladby Carla Orffa. Už jsme ji zpívali s polskými a německými kamarády ve Wroclawi, taky s americkými studenty vysokých hudebních škol ve Smetanově síni a s českými sbory v Národní technické knihovně.

Holanďani zajistili kromě sboru taky orchestr a dirigenta. Orchester byl pro nás velkou neznámou, protože – považte – byl to orchestr dechový! Dechovka hrající Carmina Burana, to tu ještě nebylo. (Pro neznalé čtenářstvo jen malá poznámka; Orff složil svou skladbu pro dva klavíry a hromadu bicích. Nebo se taky hraje s normálka orchestrem a hromadou bicích).

Obětovali jsme rodinné štěstí generálce, neboť ta byla naplánovaná přímo na sváteční den – na 1. máje! Jenže kdo někdy zpíval slavnou Carmina Burana, ten ví, že taková oběť se přináší snadno. Carmina je návyková.

Na generálku jsem si musela přivstat. Už v půl sedmé ráno (!) jsem odjela do Prahy, abych nastoupila v osm hodin na konečné metra do holandského autobusu. Jeli jsme totiž až do Berouna, kde Holanďani bydlieli.

V sálu České spořitelny se to holandskými muzikanty a zpěváky jen hemžilo. Trochu mě zarazilo, že nás příliš srdečně nevíтали. Dokonce mám dojem, že nás skoro ignorovali, což mi připadalo zvláštní, neboť je všeobecně známo, že sboroví zpěváci jsou družní a hned se kamarádí.

Dirigent byl od pohledu sympaták. Když jsme se konečně usadili, zjistila jsem, že na něj nevidím. Následující chvíle mě ovšem přesvědčily, že na něj ani vidět nemusím. No co vám mám povídat; po všech skvělých zážitcích z provedení téhle skladby jsme spadli na prdel. Z vysoka. My jsme totiž byli ti, co ji uměli líp než holanďští zpěváci. Ti to prostě moc neuměli. Orchester byl... no dechovka to byla. Dirigent pojal skladbu po svém. Z velmi rychlého cvalu, na který jsme byli zvyklí, ji přeonačil na mnohem pomalejší záležitost.

Jak **tohle** může zaznít v Rudolfinu! Jak je to vůbec možné? Přátelé, je to možné. Jak jsem se dozvěděla, Rudolfinum si můžete koupit. Dokonce si můžete koupit i profesionální sólisty z Národního divadla!

Z generálky jsme jeli zaražení v očekávání nejistých věcí příštích.

Koncert byl naplánovaný hned na druhý den. 2. května jsem zdrhla z práce, abych se mohla zúčastnit generálky přímo v Rudolfinu. Řeknu vám, bylo to snad ještě horší než v tom Berouně...

No a pak nastala chvíle pravdy. V 17 hodin se zcela zaplnilo hlediště a my stáli v pozoru na svých místech. Zde si ovšem neodpustím malou vsuvku: v pozoru jsme stáli my z Gaudia. Holanďští zpěváci si dělali selfička, popíjeli z plastových lahví vodu, hrabali se v kabelkách. Ne všichni, ale dost jich bylo... asi jim bylo utajeno, co pro českou kotlinu Rudolfinum znamená.

Carmina Burana zněla slovným sálem, a jak podotkla naše sbormistryně Zdena, ze všech předešlých holandsko-českých pokusů dopadla nejlíp. Naše gaudiácké hlasy celou skladbu držely pohromadě, sólisti byli skvělí a dechový orchestr klopýtal míň než na předešlých zkouškách. Dokonce jsme museli přidávat! Pro tleskající obecnstvo jsme zazpívali znovu první a nejnámější větu. Moje holandská sousedka podotkla dost nakvašeně, že u nich v Holandsku obecnstvo tleská vestoje. Kdybych uměla dostatečně anglicky, tak bych jí s chutí sdělila, že u nás se taky tleská vestoje, ovšem to si musí umělec zasloužit.

Moje kolegyně zleva, sborová kamarádka Mirka, se mě starostlivě optala, jestli té mě holandské sousedce není špatně. Vysvětlila jsem jí, že ne, že se jen v pauzách, kdy sbor nezpíval, hrabala v kabelce, co ji měla u nohou. Jiný kraj, jiný mrav. Hlavně že mělo obecnstvo stát při ovacích...

Do zpěvu jsem dala všechno. Plíce, hlasivky a srdce, a stejně tak všichni moji kamarádi z Gaudia. Nemuseli jsme se za svůj výkon stydět. Byla to pro nás zkušenost a zpívat v Rudolfinu je nejvíc. Je to prostě krása, i když se s námi kolegové z Holandska ani nerozloučili, natož aby dali naší sbormistryni kytku. Zaplatili si prostor a podle toho se chovali. Jedno vím bezpečně. Družbu jsme s holandským sborem nenavázali...

Jaké je to být občas mužem...

MUŽKA LÍBA

Když se mí známí ptají, jaký hlas ve sboru zpívám, odpovídám: „Tenor.“ Ti znalejší reagují: „No počkej, přece nejsi chlap!“ A já jim říkám: „Ale ano, jednou týdně na dvě hodky, občas na koncertě a pár dní na soustředěních.“ ☺ Přesto doma kalhoty nenosím, to mohu všechny ubezpečit (a můj muž to potvrdí), a nejradyji stejně nosím sukni nebo šaty.

A jaké to vlastně je, být součástí mužské části sboru? Nejsm tam našťestí jediná, spolu se mnou v tenoru zpívají ještě Jaruška, Věrka a Ivanka, které jsou moc fajn. Ale zpátky k původní otázce. Už jsem si zvykla na povely sbormistrů – „a nyní zpívají muži“, „tak se, chlapi, do toho dejte“, apod., a většinou reaguji ☺. Kdo by si však myslel, že muži toho mnoho nenamluví, mýlil by se. Během zkoušek občas štěbetají stejně jako dámská část sboru a jsou také napomínáni sbormistry. Jsem ráda, že v tenoru zpívám a že mohu mužské části sboru vypomáhat. Vždyť sehnat muže do tenoru není žádná legrace! A mě tahle „dvojakost“ baví, komu se poštěstí být v jednu chvíli „na obou stranách“? Zejména si užívám mužské party ve Vianočnej omši a v Carmina Burana, kde jako muži opravdu záříme.

Zpívám s vámi, chlapi, moc ráda, baví mě to. Stejně tak jsem moc ráda součástí Gaudia a vážím si toho, že mohu být s vámi všemi.

Jak jsem se pekelně soustředila

ZUZANA ZAJÍCOVÁ

Soustředit se není jen tak. Nejlip to ovšem jde, když máte kolem sebe kamarády, a ti se soustředí s vámi. To je potom jízda!

Jelikož jsem měla letos prázdniny delší než dlouhé, rozhodla jsem se, že se pojedu soustředit nejen na povinné čtyři dny, ale rovnou na celý týden. Tentokrát padla volba v našem smíšeném sboru na malé městečko Choceň.

Do Chocně se nejlip dostanete vlakem. To jsem dobře věděla, neb přes Choceň jsem vždycky jela, kdykoliv jsem zamířila do své milované Moravské Třebové.

V pondělí jsem sbalila březího vlka (rozuměj velkou červenou tašku na kolečkách, zvící velikosti březího vlka) a mírnou oklikou jsem dorazila do mně neznámého místa – do Chocně.

Chocně jsem nikdy nenavštívila, proto jsem přípravu nepodcenila. Ostatně všude je to kousek, od nádraží si to namíříte přes park a za chvíli jste na náměstí, kde jsme s naším sborem našli bezva bydlení v hotelu Peliny. Ten zvláštní název mě zaujal, ovšem jak jsem brzo zjistila, měl své logické vysvětlení, jelikož stejně se jmenuje i přírodní rezervace v Chocni.

V pondělí se nás sešla asi polovina sboru. Měli jsme až do čtvrtého podvečera čas na výlety. Hned v úterý jsem se svezla s kamarádkou Mirkou v zelené žabičce. Jely jsme do Toulouvcových maštálí.

Cestou jsme malinko zakufrovaly ve Vysokém Mýtě; to víte, dvě blondýny v zelené žabičce... jakmile jsme se vymotaly z Mýta, cesta byla přímočará. Vzaly jsme to přes Toulouvcovu rozhlednu, abychom se pokochaly panoramaty.

Od rozhledny to bylo do Toulouvcových maštálí coby kamenem dohodil.

Odtud jsme pokračovaly pěšky. Bylo krásně, v lese a mezi skalami mnohem líp než ve městě.

Na vrcholu jsme se poctivě podělily o mou tatranku a Mirčinu broskev a bylo nám moc hezky. Cestou zpátky jsme se stavily za ostatními, kteří trávili horký den u vody, a daly si s nimi kafe.

Náměstí v Chocni

Ve středu jsem jela s jinou kamarádkou Věrou do Litomyšle a tentokrát jsme použily autobus. Kdo by neznal zámek, sochy Olbrama Zoubka a sochu podivně sedícího Aloise Jiráska a taky lavičku Václava Havla... Ovšem i náměstí je malebné a podlouhlé plné krámků. Neodolala jsem a zakoupila si dva hrnečky. Vypadají na fotce větší než ve skutečnosti; piju z nich doma malinký kafe.

V Litomyšli mají moc pěkné kavárny a hospůdky a v nich se nachází množství cizinců. Litomyšl je prostě oblíbeným cílem. V hospůdce pod zámek jsme si daly oběd.

Litomyšl je taky lázeňským městem, a sice Lázněmi ducha, dle odkazu Josefa Váchala, slavného malíře a spisovatele, jehož umělecké stopy jsou v Litomyšli snadno k rozpoznání.

Proto každý, kdo navštíví Litomyšl, musí se podívat do Portmonea, a shlédnout unikátní odkaz Josefa Váchala. Vevnitř se bohužel nesmí fotit...

Litomyšl...moje oblíbené místo zde na zemi. Ve čtvrtek jsem se po letech podívala do jiného malého městečka kousek od Chocně, do Chrudimi. Naposledy jsem tam byla se svými rodiči na setkání sběratelů a přátel ex libris, malých grafických obrázků, co byly původně knižními značkami. To mi bylo sedmnáct...

Z Chrudimi je to jen kousek do Slatiňan. Ovšem čas byl nemilosrdný, společné soustředění se blížilo, a tak jsme se museli všichni honem vrátit z výletů zpátky do Chocně.

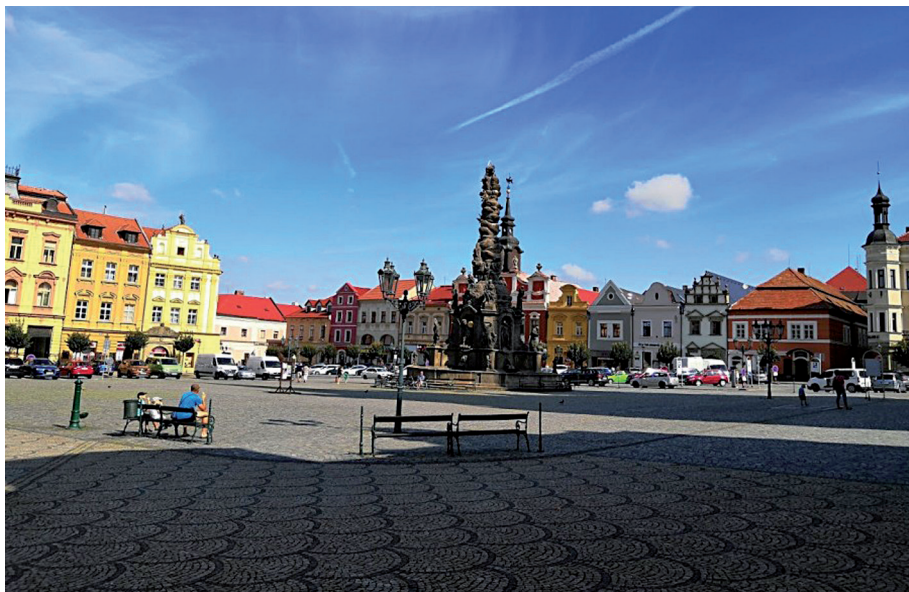
Ve čtvrtek po večeri jsme se sešli ve zkušebně v krásném Panském domě, který byl po celou dobu jen pro nás.

Toulcova rozhledna

Litomyšl

Náměstí v Chrudimi

Protože lze při bližším zkoumání nalézt v dámské sekci našeho sboru i mě, je nasnadě, že fotku jsem si vypůjčila s laskavým svolením od Oty Vagnera.

V sobotu jsme měli v choceňském zámku koncert. Přišlo hodně diváků, což jsme ani nečekali, protože bylo vedro a navíc občas zapršelo.

Původně jsme měli zpívat na nádvoří, ale pro jistotu jsme koncert přesunuli dovnitř zámku, protože se nám nad hlavami honila podezřelá mračna. Na nádvoří jsme se pouze rozezpívali.

Večer jsme slavili dvojce narozeniny, a to ve velkolepém stylu. Všeho byl velký dostatek. Jídlo, pití, zpívání, povídání, tak jak to má na správné oslavě být.

Taky jsme hráli divadlo. V pátek večer jsme oslavenci Richardovi předvedli hru v antickém duchu, složenou z důležitých momentů jeho

Foto Oty Vagnera – ze zkoušky v Panském domě v Chocni

Na nádvoří Choceňského zámku

života od narození po současnost. Jediný Richard nic netušil, zato my ostatní jsme se poctivě připravovali už před soustředěním. Hra to byla velkolepá, samozřejmě se zpěvy. Představte si šedesát cvoků, zahalených do prostěradel coby chór, a samozřejmě několik členů sboru, coby hlavní postavy děje, taktéž oděných dle antických zvyklostí, kterak s plným nasazením hrají a zpívají kouzelný divadelní kus, jehož autorem je náš skvělý tenor Milan, mající zároveň premiéru i derniéru. Richard byl ohromen a dojat, ovšem nejvíc ho udivilo, kolik prostěradel nám hotel ráčil zapůjčit. Vyvedli jsme ho z omylu. Prostěradla a veškeré rekvizity byly domácí výroby. Vzhledem k tomu, že i já jsem byla mezi účinkujícími coby součást chóru, nemohla jsem fotit. V antice ještě mobily neměli.

Já se moc ráda soustředím. Je to ta nejlepší terapie, co si lze představit. S kamarády, se zpíváním, s výlety. A to všechno jsem letos potřebovala jako sůl. Jako sůl...

Jak se pořádá letní soustředění

MARIE DOLEJŠÍ

To se takhle v první polovině srpna vrátíte z letního soustředění Gaudia, plní zážitků a hudby, která vám následně zní v hlavě až několik týdnů. A protože dotyčné soustředění se konalo v určité lokalitě už podruhé, je jasné, že příště je podle zvyku potřeba jet někam jinam. ALE KAM???????

Když se vrátíte ze všech letních cest, jednoho zářijového večera zasednete k internetu a jmete se hledat, kam příště na soustředění. Máme několik podmínek, které

musí být splněny. Jednak hledáme objekt, který poskytne ubytování aspoň stovce osob, jednak potřebujeme termín, který končí nedělí, dále vhodnou místnost na zkoušení celého sboru a další na dělené zkoušky a konečně přijatelnou cenu. Někdy získáte informaci o možném místě soustředění třeba na billboardech u silnic, případně v reklamách nebo na Facebooku.

Internet většinou několik objektů vhodných svou kapacitou a cenou poskytne. Pak je potřeba tato místa kontaktovat, stejně jako místa objevená jiným způsobem, tudíž na jejich adresy rozešlete maily a čekáte. Překvapivě se obvykle ozvou všechna místa, ovšem jejich odpovědi bývají různé, někdy nemají volno v požadovaném termínu, někdy chtějí turnus od soboty do soboty, někdy něco jiného. Když odněkud odpověď kladně, máte velkou radost.

Následným krokem je osobní návštěva místa, protože sbormistryně musí vidět a vyhodnotit, co je přijatelné a co už opravdu nejde. Stane se, že někam přijedeme a nelíbí se nám tam. Příkladem budiž chata na Ještědu, kam jsme před léty zavítali. Na jejich stránkách bylo mimo jiné psáno, že chata je zařízená v retro stylu, ale když jsme přišli do úzkých chodeb situovaných jako ulice s názvy např. Leninova a Stalinova, padla na mě hrůza a jen jsem se modlila, aby Zdena měla stejné pocity. Naštěstí byla tehdy na programu ještě cesta na krkonošské Benecko, kde jsme byli ohlášení na chatě Alfonska (Ivano, ještě i dodatečně steré díky za tip!). Našli jsme příjemný zrekonstruovaný hotel, kde každý pokoj měl své příslušenství, milého pana vedoucího a já si velmi oddechla, že i Zdeně to zde připadalo mnohem lepší.

Jiným případem je Tvrz Holešice u Orlické přehrady. Krásné místo. Úchvatné okolí. Prostory na zkoušky v prostorné vzdušné upravené stodole. První problém byl, že panu vedoucímu se nelíbilo, že bychom měli soustředění do neděle, ačkoli v mailu souhlasil. Ovšem zásadním kamenem úrazu bylo ubytování. Ukázalo se, že většina účastníků by bydlela v malých chatičkách bez příslušenství a v případě noční potřeby by bylo nutno jít přes prostranství mezi chatičkami do budovy. Jako dětský letní tábor skvělé, pro soustředění Gaudia naprosto neupotřebitelné.

Ještě jeden případ uvedu. Když jsme na podzim 2018 navštívili Bedřichov a následně právě zmíněnou Orlickou přehradu a oboje nedopadlo dobře, nebylo úplně jasné, kam se v létě vrátíme. Jednou jsem si o tom povídala se snachou Evou a ona ani moc nepřemýšlela a povídá: „Tak jeďte do Chocně. Na náměstí je velký hotel Peliny, tam byste se určitě vešli.“ Do Pelin jsem napsala a po nějakém čase přišla nečekaná odpověď. Paní vedoucí z hotelu totiž oslovila jejich radního pro kulturu, který slíbil pronajmout nám úplně zdarma choceňské kulturní zařízení za to, že v době soustředění uspořádáme koncert. Nakonec vyšlo najevo, že měl o koncertě značně jinou představu než my, ale za pomoci Evina tatínka Františka všechno dopadlo dobře.

Dodnes vlastně nevím, zda tehdy bylo to rozhodnutí jen zásluhou pana radního nebo k tomu přispěl František, který je v Chocni známým kulturním činovníkem. Přínejmenším má pan radní na zdi ve své kanceláři Františkův portrét.

Obraz v kanceláři pana Horáčka v Chocni

Místo posledního soustředění má taky zajímavou historii, vykouklo na mě totiž z Facebooku. Sporthotel Můstek pod Klínovcem. Vypadalo tak ideálně, že mě okamžitě napadlo, že to určitě musí mít nějaký háček. Na úvodní mail odpověděli kladně, domluvili jsme se na návštěvě, ta proběhla, všechno vypadalo nadějně. A překvapivě to tak zůstalo a soustředění se uskutečnilo. Samozřejmě místo své mouchy mělo (čtyřpatrová budova bez výtahu, velmi malé pokoje, nepřipravenost kuchaře na takové množství lidí, nespokojenost mladých účastníků s kvalitou wifi na koncových pokojích apod.). Ale oproti městským Pelinám bylo v přírodě, skoro v lese.

Do Sporthotelu Můstek se ještě jednou podíváme, pak ale budeme hledat zase dál. Nebojte, nějaké tipy už se objevily a my poznáme zase nějaké jiné místo našeho krásného Česka, společně si tam zazpíváme a nejspíš oslavíme nějaké další kulatiny.

AUDITE SILETE

BULLETIN
SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU
GAUDIUM PRAHA

1/2022

Redakce: Marie Dolejší

Autoři příspěvků: Marie Dolejší, Libuše Kašparová, Jan Sirotek, Zuzana Zajícová

Fotografie: Jiří Dolejší, Marie Dolejší, Otakar Vagner, Zuzana Zajícová

Grafická úprava: Olga Pašková

Toto číslo vychází: 3. 8. 2022